

Kl. 14:37

(Ordfører for forslagstillerne)

**Morten Østergaard (RV):**

Under folketingsvalgkampen i 2007 besluttede fru Margrethe Vestager og jeg os for at bruge en eftermiddag på nogle mennesker, der ikke havde stemmeret i forbindelse med det danske folketingsvalg. Vi besøgte Malmø og foreningen Ægteskab Uden Grænser. Man kan sige, at det var der, at ideen opstod til nu igen at prøve at se, om et love card, et kærestevisum, kunne finde vej gennem Folketingssalen.

For situationen er den, at folk, som i dag er i kærlighedseksil fra Danmark, fra deres fædreland, er nødt til at indgå et ægteskab, lang tid før de selv føler, at de er parate til det, for overhovedet at kunne bo sammen med den, de har forelsket sig i.

Man kan tage familiesammenføringsreglerne for sig og diskutere, om de er rimelige. Men det spørgsmål, som man skal tage stilling til i forhold til forslaget her, drejer sig alene om, hvorvidt man synes, det er klogt og rimeligt i en globaliseret verden, at folk får mulighed for at bo sammen i en periode, inden de tager stilling til, om de vil indgå ægteskab. Det er derfor, at det her i al sin enkelhed er et forslag om en ny visumtype, et love card, som i 12 måneder uden mulighed for forlængelse giver danskere mulighed for at bosætte sig i deres eget fædreland med en person, de har forelsket sig i, i stedet for at jage til et ægteskab.

I den ideelle situation kan man sige, at der måske ikke var behov for forslaget, men det handler i virkeligheden ikke så meget om familiesammenføringspolitik, for her taler vi om folk, der netop ikke har besluttet sig for at ville gifte sig eller har boet sammen i de der halvandet til to år. Nej, det, det handler om her, er, at vi jo i Danmark har en visumpolitik, hvor over halvdelen af verdens befolkning ikke har mulighed for at komme til Danmark, hvis ikke de har en nær slægtning, ikke engang på turistvisum. Over halvdelen af verdens befolkning kan ikke få et 3-måneders-visum i Danmark, hvis ikke de har en nær slægtning her i forvejen.

Når man synes, at folk skal rejse til Kina for at drive erhvervsvirksomhed eller til Indien for at studere eller måske til Rusland for at lave kulturudveksling, så siger man også samtidig, at man skal lade hjertet blive hjemme, for skulle man forelske sig, er der ikke nogen mulighed, heller ikke for at få et 3-måneders-visum, et turistvisum, som Venstres ordfører var inde på.

Så er der nogle, der siger, at det her er tilbage til 1990'erne: Nu skal ladeporten åbnes. Jamen vi havde heller ikke noget love card i 1990'erne. Jeg må bare anmode om, at man fra Venstres og De Konservatives og Dansk Folkepartis side accepterer, at der er mulighed for – også for de partier, der var i regering i 1990'erne – at få nye ideer. Jeg ved godt, at det måske er småt med de nye ideer fra VKO-partierne, men vi får faktisk nye ideer, og som verden ændrer sig, udvikler vi også vores politik.

Det her handler om at skabe en globaliseringsparat visumpolitik.

Så skal jeg ellers love for, at automatpiloten har været slået til. Det her vil føre til tvangsægteskaber, er der blevet sagt. Jamen det er jo i virkeligheden det modsatte, der er tilfældet. Det er det modsatte, der gør sig gældende, fordi det her netop betyder, at nogle af dem i dag på grund af den danske udlændingelovgivning, og fordi de befinder sig i et miljø, hvor der foregår tvangsægteskaber, bliver sendt til udlandet for at fuldbyrde det. De vil måske med et kærestevisum få mulighed for at blive i Danmark og på den måde komme ud af det ved at betjene sig af de muligheder, man har i Danmark – kvindekrisecentre og ved politiets hjælp, hvis det er det, det drejer sig om.

Derfor tror jeg, man må sige, at det er klart, at et sådant forslag som det her vil føre til færre tvangsægteskaber, ikke flere. Det vil nemlig også føre til færre af den slags ægteskaber, jeg omtalte indledningsvis, som er en slags stats-tvangsægteskaber, hvor man med sin udlændingepolitik tvinger danske statsborgere til at gifte sig, før de har lyst til det, for at de kan tage ophold i et andet EU-land og der bo sammen.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt det her vil føre til en ny ladeport. Jeg tror i virkeligheden, at spørgsmålet er, om ikke det vil føre til, at der vil være færre tilfælde af familiesammenføringer, altså ansøgninger om familiesammenføringer, fordi en lang række mennesker vil føle det langt mere naturligt at søge om et kærestevisum, et love card, og dermed bruge 12 måneder på at finde ud af, om forholdet duer til noget. Vi ved jo, at der også er folk, der får familiesammenføring ligesom i resten af samfundet, men ægteskabet holder ikke, og så forliser det. Der er det da rarere, at man finder ud af det i et 12-måneders-prøveforløb, i stedet for at man er gået hele menageriet igennem med ægteskab, familiesammenføring og hele pivtøjet.